

Димчо Дебелянов

Рози

Злокобни сенки в пътища неради,
отминати, далеч остават те –
и ден из ден, с по-светли изненади
на щастието приливът расте.

Кристалното небе на любовта ни,
знам, няма бурята да помрачи
и кът един дори не ще остане
в сърце ми, непрепълнен със лъчи.

В градини пролет радостна полъхна –
слана и преспи ли ще ги смутят? –
Възкръсна моя ден, нощта издъхна
и розите цъфтят, цъфтят, цъфтят.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6135>]